Οἱ μετεωρολόγοι προαναγγέλλουν ἤπιον χειμῶνα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀπὸ χθὲς ἐνέσκηψε καὶ αἰφνιδίως καὶ μὲ κάποιαν δριμύτητα. Θὰ ἐπαληθεύσουν εἰς τὰς προβλέψεις των;

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ χειμῶνος, αἱ φιλανθρωπικαὶ ὀργανώσεις ἅς συντονίσουν τὰς προσπαθείας των ὥστε κατὰ τὴν διάρκειάν του ν' ἀνακουφισθοῦν θετικῶς οἱ ἐνδεεῖς.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕΝ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ

Ὁ ἀποστολικὸς Ντελεγκάτος κ. Λίνο Ζανίνι

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Εἰς τὴν θεοβάδιστον πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὲ τὰς πολλαπλᾶς ἐπισκέψεις μου, ἔχω σωρεῖαν ἀναμνήσεων. Πρώτη, βεβαίως, καὶ ζωηρὰ εἶναι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βενέδικτος καὶ ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης. Ἔχω γράψει καὶ ὁμιλήσει καὶ ἐν Πάτραις διὰ τὸ μέγα ἔργον των. Ἄλλος σταθμὸς τῆς μνήμης μου εἶναι τὸ ἔξοχον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ πανάγια προσκυνήματα τοῦ Βασιλέως Χουσεΐν, τῆς Κυβερνήσεώς του, τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἱεροσολύμων κ. Νταοὺτ Ἀμποὺ Γκαζάλε, τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας Γκαζάλε, τοῦ Δημάρχου κ. Ραοὺχ Ἐλ Χαλίμπ, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τύπου καὶ Πληροφοριῶν κ. Ταχὲρ Σιχάμπι, τῶν Ἰατρῶν κ. κ. Θ. Θεοφιλοπούλου, Ἰωάννου Τλήλ. Νέος σταθμὸς μοῦ ἐδημιουργήθη μὲ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἀποστολικοῦ Ντελεγκάτου, σεβασμιωτάτου καρδιναλίου κ. Λίνο Ζανίνι. Τὴν σημειῶ εἰς τὸ Πασχαλινό, ἐφέτος, προσκύνημά μου.

Τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους Γαλιλαία κατοικίαν του. Ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου συνηντήθη ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Παναγιώτατος κ. Ἀθηναγόρας μετὰ τοῦ Ἡγέτου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Πάπα Παύλου τοῦ ὅου. Μὲ ἐδέχθη εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν τῆς συναντήσεως. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ μὲ συνοδεύῃ ὁ δόκτωρ Ἰωάννης Τλήλ, κοινός, ἀγαπητὸς φίλος τοῦ Καρδιναλίου καὶ ἐμοῦ. Εἶναι ὁ κ. Τλὴλ ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Τρίφυλλον», διὰ τὸ ὁποῖον πρό τινος χρόνου ἔκαμα κριτικὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Πελοποννήσου». Εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀνιδιοτελής, ὁ ἱκανὸς καὶ ὁ ἔξοχος Ἰορδανός.

Μᾶς ὑπεδέχθη εἰς τὴν ἐξώθυραν ὁ γραμματεὺς τοῦ Ντελεγκάτου πατὴρ κ. Κορράντο Βαλδοῦσι, ἐπιστήμων σπουδαῖος καὶ συγγραφεύς, νέος μὲ ἐπιβλητικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἔκδηλα αἰσθήματα ἐγκαρδιότητος. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Καρδινάλιος κ. Λίνο Ζανίνι μᾶς ἔδωσε θέσιν δίπλα του, ἔναντι τοῦ Παπικοῦ θρόνου. Τὸ ἀξίωμά μου ὡς Ἄρχοντος Μεγάλου Νομοφύλακος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἔφερε πρῶτον θέμα τὴν ἱστορικὴν συνάντησιν. Ἦσαν γνωστὰ τῷ Καρδιναλίῳ ὅσα πανηγυρικῶς ἔγραψα εἰς συνέντευξίν μου εἰς τὰς Ἰορδανικὰς ἐφημερίδας τῆς ἡμέρας ἐκείνης διὰ τὸ θέμα τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξήραμεν ὅλοι τὴν σπουδαιότητα τῆς πρώτης συναντήσεως Ἀθηναγόρου – Πάπα καὶ προεβλέψαμεν, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ εὐρύτατος διάλογος, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Χριστιανωσύνης. Ἐσημειώσαμεν τὸ πρῶτον πηγάσαν γεγονὸς τῆς μεταφορᾶς τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου εἰς Πάτρας. Ἔδωσα μίαν εἰκόνα τοῦ ἀνεγερθέντος μεγαλοπρεποῦς ναοῦ καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου διὰ τὴν ἱστορικὴν ὑποδοχὴν τῆς ἁγίας κάρας τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰς ἀποδοθείσας ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν τιμὰς πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Πάπα. Ἔπειτα μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ παράκλησις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κ. Βενεδίκτου Α' νὰ μεταφερθῇ τὸ σκήνωμα τοῦ Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου ἐκ Βενετίας εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σάββα, εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ρουβὰ — πλησίον τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης — ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ. Καὶ εἶναι μέγα τὸ γεγονὸς διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ σκηνώματος εἰς τὴν ἄριστα διατηρουμένην ὑπὸ τὸν προϊστόμενον ἀρχιμανδρίτην πανοσιολογιώτατον κ. Σεραφεὶμ Τραβασάρου, ἐκ Κυθήρων, Μονήν. Ἡγούμενος εἶναι πάντοτε ὁ ἐκάστοτε ἰατριάρχης Ἱεροσολύμων. Τοσαύτη εἶναι ἡ σημασία τῆς Μονῆς αὐτῆς, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Τρίτον γεγονὸς εἶναι ἡ ἐξ Ἰταλίας μεταφορὰ τοῦ Ἁγίου Τίτου εἰς Κρήτην. Καὶ ἄλλο γεγονός, ἐπίσης σπουδαῖον, ὅτι ἐπαυσαν αἱ συχναὶ ἔριδες τῶν μοναχῶν, ἰδίᾳ τῶν ὀυο ἐκκλησιων, εἰς τας γειτονίας τῶν προσκυνημάτων ἐν Ἱερουσαλὴμ, Βηθλεὲμ κλπ.

Ἦτο μία, ὁμολογῶ, ἀπὸ τὰς ὡραίας ὥρας, ποὺ πέρασα ἐν Ἱερουσαλὴμ πλησίον τοῦ κ. Ζανίνι μὲ τὴν συντροφιὰν τῶν κ. κ. Τλὴλ καὶ Βαλδοῦσι. Εἶναι δὲ φυσιογνωμία ἀπὸ τὰς πλημμυρισμένας ἀπὸ καλωσύνην καὶ μόρφωσιν ὁ δόκτωρ κ. Λίνο Ζανίνι, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδριανουπόλεως. Ἐγεννήθη τῷ 1909 εἰς τὴν γραφικὴν πόλιν Ριέζε τῆς Σικελίας, μιᾶς τῶν πλουσιων εἰς ὀρυκεῖα θείου Ἰταλικῶν περιοχῶν. Ὁ πατήρ του Ἰωάννης Βατίστα Ζανίνι, ἀνώτερος ταχυδρομικός, καὶ ἡ μήτηρ του Τσελεστίνη, ἐκ τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας Μπέρτο, ἔδωσαν εἰς τὰ 14 τέκνα των λαμπρὰν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν. Ὁ Λίνο ἦτο εἰς τὴν σειρὰν δέκατος. Ὁ ἐπίσκοπος Τρεβίζο τοῦ ἔδωσε τὸ ἅγιον μῦρον καὶ τὸν ὠνόμασεν: Ἰωάννης, Ἠλίας, Χρηστος (Παράλε) ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ ἐπικρατῆσαν Λίνος. Εἰς τὸ 1920 ἐστάλη ὑπὸ τῶν γονέων του εἰς τὴν Βενετίαν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς Ἀντωνίου Πρόλλο ἐσπούδασεν εἰς τὸ ἰνστιτοῦτον «Kavalis», διακριθεὶς διὰ τὴν εὐσέβειαν, πειθαρχίαν, ἱκανότητα καὶ εὐφυΐαν. Ὁ ἅγιος Βενετίας, καρδινάλιος Πέτρος Λά Φονταῖνε, τὸν ἔκαμε μοναχὸν τὴν 25 Ἰουλίου 1922 καὶ ἔκτοτε ἀρχίζει τὸ ἐκκλησιαστικὸν του στάδιον. Διακρίνεται πάντοτε μεταξὺ τῶν συμφοιτητῶν του διὰ τὸν ἔνθεον ζῆλον του καὶ μετουσιωνει εἰς δύναμιν εὐποιΐας, παρασύρουσαν εἰς μίμησιν, τὰς ἐξ οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς χριστιανικὰς ἀρετάς του. Τῷ 1930 εἶναι φοιτητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῷ 1938 εἰσέρχεται εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βατικανοῦ. Εἶναι πλέον ἱερεύς, ἀλλὰ ταχέως χρησιμοποιεῖται ὡς ἀρχηγὸς ἀποστολῆς τῆς Ἁγίας Ἕδρας εἰς τὸν Ἰσημερινόν, τὸ πρῶτον, ἔπειτα εἰς τὴν Χιλήν, τὸ Βέλγιον, τὸν Λίβανον. Τῷ 1954 μετέσχε τοῦ ἱστορικοῦ ἐθνικοῦ συνεδρίου Μαριάνο εἰς τὴν Βηρυττόν, μὲ τὸν Ἰωάννην τὸν 23ον, ὡς ἔκτακτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα. Τῷ 1957, μετὰ τριετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Γραμματείαν τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ, ὠνομάσθη κανονικὸς Ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα, τοποθετηθεὶς ὡς Ντελεγκᾶτος Ἀποστολικὸς εἰς τὸ Ἰράν, Περσίαν, ὅπου εἶναι ἱστορικὴ ἡ συνάντησίς του μὲ τὸν Γερμανὸν Καγκελλάριον Ἀντενάουερ, καὶ τῷ 1958 μὲ τὸν Σάχην τῆς Περ-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Οἱ Πατριάρχαι Ἀθηναγόρας καὶ Βενέδικτος εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Παρὰ τὸν Μακαριώτατον Ἱεροσολύμων ὁ τότε ἀρχιδιάκονος κ. Εἰρηναῖος Σκοπελίτης

ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ

Μὲ σκεπτικισμὸ καὶ ὄχι μικρὴ ἀνησυχία παρακολουθοῦμε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας, ἡ ὁποία κάθε μέρα καὶ πιὸ πολὺ ἀκολουθεῖ ἕνα κατωφερικὸ δρόμο πρὸς τὸν ὑλισμὸ καὶ τὴν πτώση τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Πολλοὶ τονίζουν, πὼς οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Ἴσως τὸ κάνουν ἀπὸ ὑπερβολικὸ πεσσιμισμό. Ἴσως, ὅμως, δὲν ἔχουν καὶ ἄδικο. Τοὺς ἐρωτοῦμε καὶ μᾶς ἀπαντοῦν πὼς εἶναι εὔκολο νὰ τὸ καταλάβουμε, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω μας. Ὁ πολιτισμὸς προοδεύει ἀσυγκράτητα. Ὁ ἄνθρωπος βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας. Ἐνῷ ὅμως ὑπάρχει μιὰ ἀπίθανη πορεία πολιτισμοῦ πρὸς τὰ ἔμπρός, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀνάλογη πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὶς ἠθικὲς ἀξίες καὶ τὴν ἀνωτερότητα. Ἡ ζωὴ συνεχίζεται καὶ ἡ μία γενεὰ διαδέχεται τὴν ἄλλη. Οἱ παληοὶ παραδίδουν τὴ σκυτάλη στοὺς νέους καὶ συγχρόνως εὔχονται νὰ ὁδηγήσουν τὸν κόσμο σὲ φωτισμένους δρόμους προόδου. Ἡ εὐχή τους αὐτὴ εἶναι εὐχὴ ὅλων, ἀφοῦ ἀπὸ τὴ σημερινὴ νεολαία θὰ δημιουργηθῇ ὁ αὐριανὸς κόσμος καὶ ἡ αὐριανὴ κοινωνία. Ἡ ποιότητα, ὅμως, τῆς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τῶν νέων.

Γεννιέται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι! Ὁλόκληρη ἡ σημερινὴ νεολαία! Ἔχει, ἀράγε, τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, τὰ γερὰ βάθρα, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ βαδίση ἐμπρὸς χωρὶς ὀλισθήματα καὶ ἀναταραχές; Ἔχει ἐνστερνισθῆ καὶ πιστεύει σὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἠθικὰ διδάγματα, ποὺ δημιουργοῦν ὑγιεῖς κοινωνίες; Ἔχει τὴν πίστη της στὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδας καὶ τῆς Οἰκογένειας;

Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ διστάσουμε πολὺ γιὰ νὰ ἐδώσουμε μὲ βεβαιότητα μιὰ καταφατικὴ ἀπάντηση. Σὲ σκεπτικισμὸ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν τὰ ἴδια τὰ γεγονότα καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀλήθεια. Ἴσως ἀναγκαστοῦμε νὰ παραδεχτοῦμε αὐτό, ποὺ ὑποστηρίζουν πολλοί. Ὅτι, δηλαδή, ἡ σύγχρονη νεολαία δὲν βρίσκεται στὸ ὕψος τῶν ἰδανικῶν, ποὺ θὰ ἔπρεπε. Οἱ ἐφημερίδες, τὰ περιοδικά, ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρο, δείχνουν μεγάλη γυμνότητα στὴν ψυχὴ τῆς νεολαίας, ἐνῷ μιὰ μεγάλη της μερίδα παρουσιάζεται χωρὶς κἂν ἰδανικά, χωρὶς κἂν εὐγενεῖς φιλοδοξίες καὶ κάθε μέρα βυθίζεται καὶ πιὸ πολὺ στὰ λασπόνερα τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς κατάπτωσης. Τὸ βλέπουμε ὁλοφάνερα στὴν πραγματικότητα!

Παραδείγματα ἀπὸ χῶρες, ποὺ τὸ κακὸ ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς ἀνοχῆς, σκορπίζονται σὲ ὅλα τὰ πλάτη, γιὰ νὰ τὰ μιμηθοῦν σ' ἕνα ἀπαίσιο σνομπισμὸ οἱ νέοι καὶ τῶν δύο φύλων ἄλλων χωρῶν. Ἡ ἐμφάνιση, τὸ ντύσιμο, οἱ κινήσεις, τὸ φέρσιμο, ἡ φρασεολογία καὶ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἄλλων λαῶν γίνονται μίμηση καὶ πάθος τῆς νεολαίας σ' ἕνα ξέφρενο ρυθμὸ ἀπόλυτης πειστικότητας. Μιὰ ματιὰ στὰ μέρη ποὺ συχνάζουν οἱ νέοι, θὰ πείση καὶ τοὺς πιὸ δύσπιστους. Ὁ πανερωτισμός, ὁ εὔκολος πλοῦτος, ὁ χορός, ὁ κινηματογράφος καὶ τὸ θέατρο μὲ τοὺς ἥρωές τους καὶ τὶς πράξεις τους, ἔχουν γίνει τὰ ἰδανικά τους. Καὶ τὸ κακὸ συνεχίζεται πρὸς τὸ χειρότερο, ἀσυγκράτητα, χωρὶς σταμάτημα, χωρὶς φρένο.

Ἔτσι, ἐνῷ οἱ νέοι χαμογελοῦν εἰρωνικὰ καὶ θεωροῦν τὶς παληὲς ἀρχὲς ξεπερασμένες, οἱ παλαιότεροι κινοῦν μὲ περίσκεψη καὶ σημασία τὸ κεφάλι, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὸν κατήφορο. Καιρός, ὅμως, νὰ ὑπάρξη σταμάτημα. Καιρὸς νὰ μπῇ τροχοπέδη, πρὶν ἡ ἀσθένεια προχωρήση καὶ ἡ θεραπεία θάναι δύσκολη. Οἱ λαοί, ξέροντας ὅτι οἱ νέοι εἶναι τὸ βάθρο τῆς Πολιτείας, ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἀκόμη ἐποχή, ἔρριξαν ὅλη τὴν προσοχή τους πάνω σ' αὐτοὺς καὶ φρόντισαν γιὰ τὴν καλὴ ἀγωγή τους καὶ τὴ δημιουργία καλῶν πολιτῶν. Ἡ Σπάρτη τοὺς παραλάμβανε ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἀκόμη ἡλικία. Ἡ Ἀθήνα, χάριν τῆς νεολαίας, δημιούργησε τὶς Ἀκαδημίες. Οἱ Σλαυϊκοὶ λαοὶ ἵδρυσαν τὰ σοκόλ. Στὴν Ἰταλία ἱδρύθηκαν οἱ ὀργανώσεις τῶν μπαλίλλα. Ἡ Γερμανία δημιούργησε τὶς χιτλερικὲς νεολαίες. Ἀνάλογα ἔ-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΕ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΤΟ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν ΓΟΡΔΙΟΥ

Εἰς πολυτελεστάτην καὶ καλλιτεχνικὴν ἔκδοσιν ἐκυκλοφόρησε μόλις ἡ μελέτη τοῦ κ. Νικολάου Γ. Γορδίου «Τὸ Συγκοινωνιακὸν πρόβλημα τῆς Πρωτευούσης». Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἤδη γνωστὸς ἐκ προηγουμένων κοινωνικοοικονομικῶν μελετῶν του καὶ μάλιστα ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἐργασίας του ἐπὶ τῆς «Παραγωγικότητος τῶν ὁδῶν» (1961).

Εἰς τὴν νέαν του μελέτην, ὁ κ. Γόρδιος διεξέρχεται λεπτομερῶς τὰ τοῦ συγκοινωνιακοῦ προβλήματος τῆς Πρωτευούσης καὶ ἐν τέλει ὑποδεικνύει προσφόρους καὶ ρεαλιστικὰς λύσεις. Ἐκθέτει ἐν ἀρχῇ τὴν οἰκονομικὴν λειτουργίαν τῶν συγκοινωνιῶν, σκιαγραφῶν ἀκολούθως τὴν γενικὴν εἰκόνα τοῦ συγκοινωνιακοῦ προβλήματος τῆς Πρωτευούσης καὶ ἀναφέρων τὰς διὰ τὴν λύσιν του προσφάτους προσπαθείας.

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἐνδελεχῆ ἀνάλυσιν τῶν αἰτίων τοῦ προβλήματος. Συγκεκριμένως, ἀναλύει τὰς πληθυσμιακὰς πιέσεις εἰς τὸν χῶρον τῆς Πρωτευούσης, διεξερχόμενος τὰ ἱστορικά, τὰ δημογραφικὰ καὶ πολιτικά, ὡς καὶ τὰ κοινωνικοοικονομικὰ αἴτια τῆς δημιουργίας των, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀναφέρεται εἰς τὴν εἰδικὴν μορφὴν τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου τῆς περιοχῆς ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τῶν ἄλλων ὀχημάτων.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἀνάλυσις χαράσσει τὸ πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς δύναται νὰ ταξινομήση τὰς συγκεκριμένας του διαπιστώσεις ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν ἀσφυκτικὴν κατάστασιν τῶν συγκοινωνιῶν τῆς περιοχῆς. Οὕτω εἰς τὸ τρίτον μέρος τῆς μελέτης ἐξετάζονται λεπτομερῶς αἱ ὑστερήσεις καὶ ἀνεπάρκειαι αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται τόσον εἰς τὴν Ἐλλειψιν δυναμικοῦ ρυθμιστικοῦ σχεδίου καὶ οἰκιστικοῦ προγραμματισμοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὴν πλημμελῆ ἀνάπτυξιν τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων καὶ τὰς ὀργανωτικὰς ἀνεπαρκείας τῶν ἐπιχειρηματικῶν φορέων καὶ τοῦ Κράτους.

Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ὡς ἄλλωστε καὶ εἰς ὅλην τὴν μελέτην του, ἀντιμετωπίζει τὸ συγκοινωνιακὸν πρόβλημα τῶν Ἀθηνῶν ὡς «ἀνθρώπινον πρόβλημα», ἤτοι τὸ ἐξετάζει ἀπὸ πολλαπλῆς καὶ συνθέτου σκοπιᾶς, τόσον ὡς πρὸς τὰ αἴτια ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὰς ἐν γένει ἐπιπτώσεις του, διαφεύγων οὕτω τὸν κίνδυνον υἱοθετήσεως τῆς περιωρισμένης καὶ μυωπικῆς ὀπτικῆς τεχνικοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς πολλὰς τοιαύτας ἐργασίας.

Ἐπὶ πλέον, ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμφανίση εἰς τὸν ἀναγνώστην τὰς ἀπόψεις του μονοπλεύρως, ἀγνοῶν τὰς ἀπόψεις ἄλλων ἐρευνητῶν τοῦ προβλήματος. Ἀντιθέτως, ἔκδηλος εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως νὰ παρουσιάση ἀντικειμενικῶς, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπὶ τοῦ προβλήματος ὑποστηριχθῆ, διὰ τοῦτο καὶ ἐνημερώνει κατὰ συνοπτικὸν ἀλλὰ πλήρη τρόπον τὸν ἀναγνώστην τόσον ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν **Devillers** καὶ **Agezou** διὰ τὸν ὑπόγειον σιδηρόδρομον, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς εὐρυτέρας ἐρεύνης τοῦ **Wilbur Smith** καὶ τῆς ὁμάδος του περὶ τῶν σημερινῶν συνθηκῶν κυκλοφορίας, τῶν χαρακτηριστικῶν της καὶ τῶν προτεινομένων λύσεων.

Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς μελέτης περιλαμβάνει τὰ συμπεράσματα καὶ τὰς εἰσηγήσεις διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ συγκοινωνιακοῦ προβλήματος τῆς Πρωτευούσης. Ὁ συγγραφεὺς ὑποδεικνύει συγκεκριμένα μέτρα δημογραφικά, πολεοδομικὰ καὶ συγκοινωνιακὰ καθὼς καὶ ὀργανωτικά. Μεταξὺ τῶν τελευταίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ εἰσήγησίς του διὰ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς μονίμου ὀργάνου μελέτης καὶ προγραμματισμοῦ τῶν συγκοινωνιακῶν θεμάτων, περιλαμβάνοντος εἰδικοὺς μηχανικούς, στατιστικούς, οἰκονομολόγους, πολεοδόμους καὶ κοινωνιολόγους (ὁ ρόλος ἑνὸς τοιούτου ὀργάνου μελέτης — παρατηρεῖ προσφυῶς ὁ συγγραφεὺς — ἐντασσομένου εἴτε εἰς τὰ πλαίσια τοῦ νέου ὀργανωτικοῦ φορέως εἴτε εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος. Διότι, ἐν πρώτοις, διασφαλίζεται οὕτω ἡ συνεχὴς μελέτη τοῦ συγκοινωνιακοῦ προβλήματος ἀπὸ συνθέτου σκοπιᾶς ἤτοι τῆς ἁρμοζούσης πρὸς τὴν φύσιν του. Ἄλλωστε τὸ συγκοινωνιακὸν πρόβλημα τῆς Πρωτευούσης, ὡς καὶ τὸ ὅλον συγκοινωνιακὸν πρόβλημα τῆς χώρας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῇ ἐφάπαξ, αἱ δὲ λύσεις του δέον νὰ ἀναπροσαρμόζωνται συνεχῶς. Ἐπὶ πλέον ἡ καταρτισις μακροπνόου ἐπιστημονικοῦ προγραμματισμοῦ ἐπιτρέπει τὴν ἀποφυγὴν προχειρων καὶ ἀτυχῶν λύσεων, τὰ ἀμέσως δὲ ἀναλαμβανόμενα ἀντ' αὐτῶν μερικώτερα ἔργα, ἀντὶ νὰ γίνωνται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπιτελοῦνται ὡς ὀργανικὰ τμήματα ἑνὸς μακροπνόου προγράμματος - πλαισίου, διατηροῦντα οὕτω τὴν λειτουργικὴν σκοπιμότητά των καὶ πέραν τῶν εἰδικῶν καὶ ἀμέσων ἀναγκῶν, αἵτινες ὡδήγησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των συχνάκις ὑπὸ συνθήκας περιστασιακὰς ἢ προσκαίρων συνήθως, χρηματικῶν περιορισμῶν, μὴ ἀποτελούντων ὅμως δικαίωσιν ἢ δικαιολογίαν οἱασδήποτε προχειρότητος ἢ ἀλυσιτελείας τῶν».

Ἡ πλήρης βιβλιογραφικὴ ἐνημέρωσις, ὁ πλοῦτος τῶν συλλεγέντων στοιχείων, ἡ προσεκτικὴ των ἐπεξεργασία καὶ ἡ βαθεῖα ἀνάλυσίς των ὡς καὶ ἡ συνθετικὴ σκοπιὰ ἀφ' ἧς ἐξετάζει τὸ πρόβλημα ὁ συγγραφεύς, καθιστοῦν τὸ βιβλίον του ἄριστον, ὑποδειγματικὸν καὶ ἀληθῶς πολύτιμον διὰ πάντας περὶ τὸ πρόβλημα ἀσχολουμένους.

Θὰ ἀπετέλει παράλειψιν ἀσυγχώρητον ἐὰν δὲν ἀνεγνωρίζετο ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ πρωτοφανὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα καλαίσθητος παρουσίασις τῶν Πινάκων, Διαγραμμάτων καὶ Χαρτῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν τὴν μελέτην, ὡς ἄλλωστε καὶ τοῦ ὅλου βιβλίου. Ἀξίζει λοιπὸν τῶν πλέον θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ ἐπιμεληθεὶς τῆς ἐκδόσεως κ. Ι. Μ. Σκαζίκης, ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κ. Κ. Γραμματόπουλος, ὅστις καὶ ἐφιλοτέχνησε τὸ ἐξώφυλλον, καθὼς καὶ ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Φ. Κωνσταντινίδη καὶ Κ. Μιχαλᾶ.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΙΕΣΙΝ ΤΗΣ ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΚΙΝΑΣ ΤΟ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΑΙ

Ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΓΚ ΑΝΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΙΣ ΠΡΩΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ

ΣΑΓΚΑΗ, Ὀκτώβριος.— Τὸ σπίτι εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ὁ λαὸς τὰ ἀποκαλεῖ μὲ τὸ χαρακτηριστικό: ἀρχοντικά. Μέσα εἶναι γεμᾶτο μὲ ἀνεκτίμητα ἔργα τέχνης. Καὶ στὴν εἴσοδό του ὑπάρχει μιὰ ἀπαστράπτουσα «Τζάγκουαρ», τελευταῖο μοντέλο.

Θὰ μποροῦσε νὰ περάση γιὰ διαμονὴ κάποιου πλούσιο Δυτικοῦ «μπίνεσμαν» — ἤ, ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν αὐτοὺς οἱ κομμουνιστές, κάποιου πλουτοκράτη. Ὅμως, στὸ σπίτι αὐτὸ κατοικεῖ ὁ κ. Βοὺ Τσὸνγκ Γί, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας, ἕνας καπιταλιστής, «ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὸ κρύο» γιὰ νὰ ξαναεργασθῇ ἀνάμεσα στοὺς Ἐρυθρούς, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔγκρισί τους.

Ὁ κ. Βοὺ εἶναι ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 9 ὑφασματοβιομηχανίας τῆς Σαγκάης. Ὁ κ. Βού, ποὺ εἶναι σήμερον 53 ἐτῶν, εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ χώρα γιὰ τὸ Χόγκ-Κόγκ μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ Μάο, τὸ 1949, ἀφήνοντας στὸ πόδι του τὸν βοηθό του γιὰ νὰ διευθύνη τὴν ἀνθοῦσα αὐτὴ ἐπιχείρησι, ἡ ὁποία παράγει τώρα 60% περισσότερα νήματα ἀπὸ ὅ,τι τὸ 1937, ποὺ ἦταν τὸ ἔτος τῆς μεγαλύτερης παραγωγῆς της.

Ἀλλά, λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Μάο τὸν ἐβεβαίωσε, πὼς δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβᾶται. Τελικά, λοιπόν, ὁ κ. Βοὺ τὸ πῆρε ἀπόφασι καὶ ξαναγύρισε στὸν τόπο του γιὰ νὰ ἀναλάβη τὰ ἡνία τῆς βιομηχανίας του — αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ἔχοντας δύο κομμουνιστὰς συμβούλους γιὰ βοηθοὺς στὸ ἔργο του.

Ἔτσι, ὁ κ. Βοὺ — μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς πρώην κεφαλαιοκράτας — ἔγινε δεκτὸς τὸ 1956 ὡς ἐθελοντικὸς συνεταῖρος στὶς κρατικὲς καὶ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ λειτουργοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ καινούργιο καθεστώς. Τώρα